

"ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ"

- 01ΣΕ. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ
02ΣΕ. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΓΙΑ Ν' ΑΛΛΑΞΕΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ Η ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΣΟΥ ΖΩΗ
03ΣΕ. ΣΩΤΗΡΙΑ και ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ (Χάνεται η σωτηρία του πιστού;)
04ΣΕ. ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΕΠΙΠΡΟΕΣ ΣΤΟΝ ΠΙΣΤΟ (Απελευθέρωση από δαιμονικά πνεύματα)
05ΣΕ. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ - Η δύναμη της Πεντηκοστής
06ΣΕ. ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ - Πνευματικά Χαρίσματα
07ΣΕ. Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Ο ΕΝΑΣ και ΜΟΝΟΣ Θεός
08ΣΕ. Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ και ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ
09ΣΕ. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
10ΣΕ. Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Κυριακός Δείπνος)
11ΣΕ. ΔΕΚΑΤΑ και ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ (Ο νόμος της σποράς και του βερισμού)
12ΣΕ. ΝΗΣΤΕΙΑ (Αποχή από το φαγητό ή αλλαγή φαγητού;)
13ΣΕ. ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ, που πρέπει να γίνεται σε ανθρώπους ή στον Θεό;
14ΣΕ. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ
15ΣΕ. Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΡΚΟΣ (Επιτρέπεται ο πιστός να ορκίζεται;)
16ΣΕ. ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ (Είχε ο Ιησούς άλλα κατά σάρκα αδέρφια;)
17ΣΕ. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ «ΑΓΙΟΣ;» (Υπάρχουν σήμερα ζώντες άγιοι;)
18ΣΕ. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
19ΣΕ. ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ ΜΑΣ και ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ
20ΣΕ. ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ
21ΣΕ. ΓΚΡΕΜΙΣΤΕ ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ (Δοξολογία εναντίον Κορονοϊού)
22ΣΕ. ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ - Λευτικό ΚΓ'23
23ΣΕ. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ (Η ημέρα του Κυρίου - Αποκάλυψη Α1:10)
24ΣΕ. ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙΡΟΙ (Μεγάλα γεγονότα των τελευταίων καιρών)
25ΣΕ. Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (Έννοια, οργάνωση και όνομα της εκκλησίας)
26ΣΕ. ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ (Τι εφάρμοζε η πρώτη εκκλησία;)
27ΣΕ. ΣΕ ΠΟΙΟ ΟΝΟΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ
28ΣΕ. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (Τι επιτρέπεται να τρώμε σύμφωνα με την Βίβλο;)
29ΣΕ. Η «ΔΕΞΙΑ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ και Ο «ΘΡΟΝΟΣ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ
30ΣΕ. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου)
31ΣΕ. Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ (Τραγωδία στη Γη - Δόξα στον Ουρανό)
32ΣΕ. ΤΡΙΑΝΤΑ (30) ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ (συνοπτική παρουσίαση)
33ΣΕ. ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΠΙΣΤΟΙ (Δόγματα και ομολογίες στην Ελλάδα)
34ΣΕ. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ («Εν αρχή ήν ο Λόγος...»)
35ΣΕ. DAVID WILKERSON: ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
36ΣΕ. BENNY HINN και ΘΛΕ - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ (Ποια είναι η αλήθεια;)
37ΣΕ. ΟΙ 5 ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΩΝ 5 ΗΠΕΙΡΩΝ (Μια προφητεία για το μέλλον του κόσμου)
38ΣΕ. ΟΙ 7 ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ (Η ιστορική πορεία της εκκλησίας)
39ΣΕ. Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΠΟΝΗΡΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ
40ΣΕ. ΠΟΛΕΜΟΣ και ΔΟΞΑ - Προφητεία για την εκκλησία των εσχάτων καιρών (ΡΙΚ Τζόινερ)
41ΣΕ. Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ-Προφητεία για την εκκλησία των εσχάτων καιρών (Ρ. Τζόινερ)
42ΣΕ. Ο «άγιος» ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ - Ο δημοφιλής προστάτης των ερωτευμένων
43ΣΕ. ΑΠΟΚΡΙΕΣ και ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ - Η αναβίωση της Ειδωλο-Λατρείας
44ΣΕ. Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ και Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
45ΣΕ. ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ, οι ανεπιθύμητοι επισκέπτες του Δωδεκαήμερου
46ΣΕ. ΤΟ ΚΕΝΩΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ - δογματική/ερμηνευτική μελέτη
47ΣΕ. ΟΙ 4 ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΑ
48ΣΕ. ΦΙΛΟ-ΖΩΟΣ ή ΦΙΛ-ΑΝΘΡΩΠΟΣ (μια σύγχρονη μορφή ειδωλολατρίας)
49ΣΕ. ΤΑ ΑΔΩΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ και Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ
50ΣΕ. ΝΤΑΝΙΕΛ ΕΚΕΤΣΟΥΚΟΥ - Ανάσταση από τους νεκρούς
51ΣΕ. ΧΑΟΥΑΡΝΤ ΠΙΤΜΑΝ - Ταξίδι στον 2ο και στον 3ο ουρανό
52ΣΕ. ΕΥΛΟΓΙΑ ή ΚΑΤΑΡΑ; - Η δύναμη της γλώσσας
53ΣΕ. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΑΛΟΓΟΥΙΝ - HALLOWEEN (Αναβίωση αρχαίας Κελτικής λατρείας)

ΙΗΣΟΥΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ και ΜΕΣΙΤΗΣ

- Το "αμετάθετον" της ιεροσύνης του Ιησού
- Το σκίσιμο του "καταπετάσματος" του ναού

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
επιμέλεια - παρουσίαση:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ
19
έκδοση: 07/2022

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΙΗΣΟΥΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ και ΜΕΣΙΤΗΣ

- Το "αμετάθετον" της ιεροσύνης του Ιησού
- Το σκίσιμο του "καταπετάσματος" του ναού

απόσπασμα από το βιβλίο
«ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ»

Βελτιωμένη έκδοση: 07/2022
Ανατύπωση: 2024

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© COPYRIGHT 1992, 2022

για την Ελλάδα και όλο τον κόσμο:
«ALKIVIADIS TZELEPIS – FILADELFOS»

1η έκδοση (αρχική): 05/1992

2η έκδοση: 01/2018

3η έκδοση (βελτιωμένη): 07/2022

ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ: 2024

Επιμέλεια έκδοσης και κειμένων,
Computer, Εκτύπωση,
Μοντάζ, Βιβλιοδεσία, Εξώφυλλο:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Τηλ. κινητό - Viber - WhatsApp:
694 - 49 21 318

SITE: www.AlkiviadisFiladelfos.com

FACEBOOK

Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)

Groups 1: «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

Groups 2: «Βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»

E - MAIL

filadelfos02@hotmail.com

alkiviadistzelepis@yahoo.gr

YOUTUBE (5 κανάλια):

Filadelfos Channel 1 & F. Channel 2

FiladelfosTV - music, Filadelfos FILMS

Filadelfos HOLY BIBLE

Επιτρέπεται

η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου,
χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,
και με την αναγραφή του ονόματος
του συγγραφέα ή του εκδότη
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 27- 2

1. Ο ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ και ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Η Βίβλος, η Αγία Γραφή, χωρίζεται σε 2 μεγάλες κατηγορίες (1) στην **Παλαιά Διαθήκη**, η οποία περιλαμβάνει γεγονότα από τη δημιουργία του ανθρώπου μέχρι και την έλευση του Μεσσία Ιησού, και (2) στην **Καινή Διαθήκη**, η οποία περιλαμβάνει γεγονότα από τη γέννηση του Ιησού Χριστού μέχρι τη συντέλεια του κόσμου. Κατά βάση, η εξιστόρηση των γεγονότων από τη ζωή του Ιησού, αφορούν την Παλαιά Διαθήκη, καθόσον ο Ιησούς έζησε κάτω από το νόμο του Μωυσή. Η περίοδος της νέας διαθήκης του Θεού με τον άνθρωπο αρχίζει από την ημέρα της Πεντηκοστής και μετά.

Η περίοδος πριν την ανάσταση και την ανάληψη του Ιησού ή πιο ακριβέστερα πριν από την ημέρα της Πεντηκοστής (50 ημέρες μετά την ανάσταση του Ιησού) είναι γνωστή ως η «**ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ**» και επειδή ο νόμος του Θεού δόθηκε στο όρος Σινά στον Μωυσή αποκαλείται και περίοδος του «**Μωυσαϊκού νόμου**». Η περίοδος που αρχίζει μετά την Πεντηκοστή και στην οποία βρισκόμαστε εμείς σήμερα (3η δεκαετία του 21ου αιώνα) ονομάζεται «**ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ**», δηλαδή "περίοδος της χάρις του Θεού" προς τον άνθρωπο που έμπρακτα εκδηλώθηκε με τη θυσία του Υιού Του στον Γολγοθά.

Ανάμεσα στις 2 περιόδους, του «**Νόμου**» και της «**Χάριτος**» (ή «**Χάρις**» στη δημοτική), υπάρχει μια μεγάλη και ουσιώδης διαφορά **στον λατρευτικό χαρακτήρα**, στο πως δηλαδή ο άνθρωπος πλησιάζει τον Θεό και πως η λατρεία του γίνεται ευπρόσδεκτη από τον Θεό. Δεν υπάρχει τίποτα το κοινό ανάμεσα στις 2 οικονομίες και θα το εξηγήσουμε αυτό με λεπτομέρειες, καθόσον το θέμα αυτό είναι ζωτικής σημασίας για την πνευματική πορεία του ανθρώπου και ιδιαίτερα του αναγεννημένου πιστού.

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, όπου εφαρμοζόταν ο

Μωυσαϊκός νόμος, μεσίτες μεταξύ Θεού και ανθρώπων **ήταν μόνον οι ΙΕΡΕΙΣ** και κανένας άλλος, προερχόμενοι από τη φυλή του Λευί, κατά την τάξη του Ααρών. Βασική αποστολή τους ήταν να προσφέρουν **θυσίες ζώων** για τις αμαρτίες του λαού Ισραήλ (βλ. Εβραίουσ Ι'10:11, Αριθμοί ΚΗ/28:3, κλπ.). Ο καθένας, ανάλογα με την οικονομική του ευπορία, προσέφερε για θυσία προς εξιλέωση (κάλυψη) των αμαρτιών του ένα πρόβατο, ή αρνί, ή τρυγόνες ή νεοσσούς, κλπ (βλ. Λευιτικό Ε/5:7-11) και κατά τη στιγμή της θυσίας του ζώου έβαζε τα χέρια του επάνω σ' αυτό, στο οποίο "μεταβιβάζονταν" οι αμαρτίες του και στη συνέχεια ο ιερέας έκανε τη θυσία. Μόνον οι ιερείς μπορούσαν να κάνουν **εξιλέωση των αμαρτιών** του κάθε αμαρτωλού και απαγορευόταν αυστηρά από το νόμο του Θεού η ιερατική μεσιτεία να γίνεται από τον υπόλοιπο λαό και αυτό θα το δούμε παρακάτω με παραδείγματα μέσα από την Αγία Γραφή (Διάβασε: Λευιτικό, κεφάλαια Ε/5, ς/6 και Ις/16).

Εκτός από τις παραπάνω θυσίες, που ήταν κάτι το συνηθισμένο στην καθημερινότητα του Εβραίου και αφορούσαν το λαό, μία φορά το χρόνο, κατά την εορτή του Εξιλασμού, η οποία εορταζόταν την 10η του έβδομου μήνα Τισρί, ο αρχιερέας εισερχόταν μέσα στα "**άγια των αγίων**", για προσφορά υπέρ των αμαρτιών όλου του λαού, αφού πρώτα έκανε προσφορά περί αμαρτίας για τον **εαυτό του**, γιατί και ο αρχιερέας, ως λειτουργός του Θεού, ενώπιόν Του ήταν ένας αμαρτωλός. Πριν μπει ο αρχιερέας μέσα στα "άγια των αγίων", έβγαζε τα χρυσοποίκιλτα ενδύματα που φορούσε και ντυνόταν απλά, με λινά λευκά ενδύματα. Αφού έμπαινε μέσα, κανείς δεν μπορούσε να δει τις κινήσεις του, **γιατί το βαρύ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ έκλεινε πίσω του. Για όσους δεν γνωρίζουν τι ήταν το "καταπέτασμα"** θα το εξηγήσουμε στο 2ο μέρος της παρούσας μελέτης.

Το μόνο φως που υπήρχε μέσα στα "άγια των αγίων", ήταν αυτό που έδιναν τα αναμμένα κάρβουνα του θυμιατηρίου του αρχιερέα. Εκεί ο αρχιερέας έχυne δάκρυα για ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ αμαρτίες και για τις αμαρτίες του ΛΑΟΥ του, ραντίζοντας το ιλαστήριο (σκέπασμα) της Κιβωτού της Διαθήκης με το αίμα της θυσίας του ζώου που είχε θυσιαστεί πιο πριν. Όταν ο ραντισμός γινόταν για έβδομη φορά, τότε ο αρχιερέας γινόταν αποδεκτός από τον Θεό και στεκόταν ενώπιόν Του δικαιωμένος.

Αφού ο αρχιερέας έκανε τον εξιλασμό για το λαό, απόβαλλε τα λευκά απλά ενδύματα, τα οποία δεν επρόκειτο ποτέ να χρησιμοποιηθούν ξανά και εξερχόταν ντυμένος με τη λαμπρή χρυσή ενδυμασία του. Βλέποντάς τον ο λαός έτσι ντυμένο, γνώριζε ότι ο Θεός είχε αποδεχτεί τη θυσία του και η αγωνία που είχαν αντικαταστάθηκε με χαρά και ευφροσύνη, γιατί είχε εξασφαλιστεί πλέον για τον χρόνο αυτό, η είσοδος στην παρουσία του Θεού, χάρη στη θυσία αυτή. Αυτό ήταν το διατεταγμένο τελετουργικό από τον Θεό κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, της «οικονομίας του Νόμου».

Εάν κάποιος από το λαό, ήθελε να πλησιάσει απευθείας τον Θεό, **χωρίς τη μεσιτεία των ιερέων**, η κρίση του Θεού ήταν άμεση επάνω του. Παραδείγματα από τον Λόγο του Θεού έχουμε πολλά και θα αναφέρουμε 4 χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

(α) Όταν ο **Οζά** θέλησε να συγκρατήσει την Κιβωτό της Διαθήκης, που για κάποιο λόγο πήγε να πέσει, ο Θεός τον κτύπησε αμέσως και πέθανε, γιατί μόνο οι ιερείς είχαν το δικαίωμα να την αγγίζουν, γιατί μέσα σε αυτήν ήταν η παρουσία του Θεού.

(β) Όταν ο **βασιλιάς Σαούλ** θέλησε να ενεργήσει το ιερατικό έργο του προφήτη Σαμουήλ και να πλησιάσει τον Θεό απευθείας, προσφέροντας ολοκαύτωμα, δέχτηκε την άμεση αποδοκιμασία του Θεού και απορρίφθηκε από τη βασιλεία του (βλ. Α' Σαμουήλ ΙΓ/13:8-14).

(γ) Το ίδιο συνέβηκε και στον **βασιλιά Οζία**, ο οποίος τόλμησε να μπει μέσα στα "άγια" και να προσφέρει θυμίαμα. Ο Θεός τον πάταξε με λέπρα την ίδια στιγμή μπροστά στους ιερείς και την οποία είχε μέχρι το θάνατό του (βλ. Β' Χρονικών Κς'/26:16-21).

(δ) Στο βιβλίο των Αριθμών αναφέρεται η περίπτωση 3 νέων, των **Κορέ, Δαθάν και Αβειρών**, οι οποίοι όταν θέλησαν να σφετερισθούν το αρχιερατικό αξίωμα του Μωυσή, η κρίση του Θεού ήταν τρομερή εναντίον τους: *«Και, **ΕΞΧΙΣΘΗ** το έδαφος το υποκάτω αυτών. Και η γη **ΑΝΟΙΞΕ** το στόμα αυτής και **ΚΑΤΕΠΙΕΝ** αυτούς και τους οίκους αυτών και πάντα τους ανθρώπους τους μετά του Κορέ και πάσαν την περιουσίαν αυτών. Και **ΚΑΤΕΒΗΣΑΝ** αυτοί και πάντα τα αυτών ζώντες εις τον Άδην, και η γη **ΕΚΛΕΙΣΘΗ** επάνωθεν αυτών· και **ΑΦΑΝΙΣΘΗΣΑΝ** εκ μέσου της συναγωγής»* (Αριθμοί Ις'/16:31-33) .

2. Η «ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ» ΤΩΝ ΘΥΣΙΩΝ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ενώ ο ίδιος ο Θεός στην περίοδο της οικονομίας της Παλαιάς Διαθήκης είχε διατάξει να γίνονται οι θυσίες των ζώων, για την εξιλέωση των αμαρτιών του λαού Του, διαβάζουμε μέσα στον θεόπνευστο Λόγο Του, στην Καινή Διαθήκη ότι *«αδύνατον (είναι) αίμα ταύρων και τράγων ΝΑ ΑΦΑΙΡΕΙ αμαρτίας»* (Εβραίους, κεφ. Ι'/10:4). Δηλαδή, είναι δυνατόν ο Λόγος του Θεού να φάσκει και να αντιφάσκει; Τη μία να αναφέρει ότι πρέπει να γίνονται θυσίες ζώων για την κάλυψη των αμαρτιών του ανθρώπου και την άλλη να το ανατρέπει, διευκρινίζοντας ότι όσα ζώα (ταύροι, τράγοι, κλπ) και να θυσιαστούν, οι αμαρτίες του ανθρώπου εξακολουθούν να παραμένουν;

Όχι ο Θεός δεν αντιφάσκει! Με τις θυσίες των ζώων δεν μπορούσε μεν να γίνει **μόνιμη** εξιλέωση των αμαρτιών, αλλά γινόταν **υπενθύμιση** των αμαρτιών αυτών, όπως διευκρινίζει στο προηγούμενο εδάφιο *«αλλ' εν αυταίς γίνεται κατ' ενιαυτόν ανάμνησις αμαρτιών»*, δηλαδή *«με τις θυσίες αυτές γίνεται κάθε χρόνο ανάμνηση των αμαρτιών»* (Εβραίους, κεφ. Ι'/10: 3). Άρα λοιπόν, η υπενθύμιση αυτή, είχε κάποιο ρόλο μέσα στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου, το οποίο σχέδιο ο Θεός είχε προετοιμάσει "προ καταβολής κόσμου". Κάτι άλλο λοιπόν, πολύ θαυμαστό, κρυβόταν πίσω από τις θυσίες αυτές.

Όλο το λατρευτικό μέρος της Παλαιάς Διαθήκης, όπως **οι θυσίες των ζώων**, που ήταν πάντοτε καθαρά ζώα (γιατί θυσία με ακάθαρτα ζώα δεν ήταν αποδεκτή από τον Κύριο - βλ. Λευιτικό ΙΑ/11ο), **η μεσιτεία των ιερέων** και η μοναδική το χρόνο **είσοδος του αρχιερέα** μέσα στα "άγια των αγίων", ήσαν **ΤΥΠΟΙ (ΣΚΙΑ) ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ**, που όταν αυτά θα εκπληρωνόντουσαν, τότε θα έπαυαν πλέον οι τύποι και οι προσφορές. Αυτό πολύ χαρακτηριστικά αναφέρεται στο Θ/9ο κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής (διάβασέ το προσεκτικά):

«11. Ελθών δε ο Χριστός (ο) αρχιερέυς των ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ αγαθών διά της μεγαλυτέρας και τελειοτέρας σκηνης, όχι χειροποιήτου (σκηνης), τουτέστιν όχι αυτής της κατασκευής, 12. ουδέ δι' αίματος τράγων και μόσχων, αλλά διά του ιδίου Αυτού αίματος εισήλθεν ΑΠΑΞ εις

τα άγια, αποκτήσας αιωνίαν λύτρωσιν.

13. Διότι εάν το αίμα των ταύρων και τράγων και η σποδός της δαμάλεως, η οποία ραντίζει τους μεμολυσμένους, αγιάζει προς την καθαρότητα της σαρκός, 14. πόσω μάλλον το αίμα του Χριστού, ο οποίος διά του Πνεύματος του αιωνίου προσέφερεν εαυτόν άμωμον εις τον Θεόν, θέλει καθαρίσει την συνείδησίν σας από νεκρών έργων εις το να λατρεύετε τον ζώντα Θεόν;

15. Και διά τούτο (ο Ιησούς) είναι μεσίτης διαθήκης καινής, ώστε διά του θανάτου, ο οποίος έγινε προς απολύτρωσιν των παραβάσεων επί της πρώτης διαθήκης, να λάβουν οι κεκλημένοι την επαγγελίαν της αιωνίου κληρονομίας...».

Μετά από τα παραπάνω, ερχόμαστε στο κρίσιμο ερώτημα: «Ποιος λοιπόν είναι ο τυπολογικός συμβολισμός των θυσιών και τι πρέπει εμείς να εφαρμόζουμε σήμερα, στην περίοδο της χάρις;» Θα αναφέρουμε τους 3 πιο βασικούς συμβολισμούς:

(1) Η ΘΥΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης συμβόλιζε κατά πρώτον τη μελλοντική θυσία του Ιησού, του Αρνίου του εσφαγμένου "προ καταβολής κόσμου" (βλ. Εβραίους 9/9:26, Αποκάλυψη 1Γ/13:8), η οποία όταν θα γινόταν, τότε θα σταματούσαν όλες οι άλλες θυσίες των ζώων, γιατί έληξε πλέον ο τυπολογικός σκοπός τους, εφόσον ο αναμάρτητος Αμνός θυσιάστηκε "**άπαξ**", μία φορά για πάντα. Ενώ οι άλλες θυσίες ήσαν προσωρινές και επαναλαμβάνονταν κάθε φορά που κάποιος αμαρτάνε γιατί δεν μπορούσαν να αφαιρέσουν εντελώς την αμαρτία, το αντίθετο συμβαίνει με τη θυσία του Ιησού Χριστού, που είναι αιώνια και το αποτέλεσμα της είναι διαρκές.

(2) Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ του αμαρτήσαντα επάνω στο θυσιαζόμενο ζώο, συμβόλιζε ότι, όποιος πιστέψει και αποδεχτεί τη θυσία του Ιησού Χριστού στο σταυρό του Γολγοθά, ότι ο Ιησούς πέθανε αντί γι' αυτόν, ότι πήρε τη δική του θέση, τότε όλες οι αμαρτίες του μεταβιβάζονται σε Αυτόν, τις ρίχνει στα βάθη των θαλασσών και δεν τις θυμάται πια. Στην Παλαιά Διαθήκη, οι αμαρτίες μεταβιβάζονταν στο ζώο, με την επίθεση των χεριών, **δια μέσου** του επίγειου ιερέα. Στην Καινή Διαθήκη οι αμαρτίες μεταβιβάζονται στον Ιησού με την παράδοση της καρδιάς μας σε Αυτόν και **δια μέσου** της προ-

σευχής, που γίνεται αποδεκτή από τον ουράνιο αρχιερέα μας.

Ο Λόγος του Θεού μας λέγει: «...**Εάν κάποιος (είναι) εν Χριστώ (είναι) ΝΕΟΝ ΚΤΙΣΜΑ** ("καινή κτίσις"/αρχαίο κείμενο)· **τα αρχαία παρήλθον, ιδού, τα πάντα έγιναν ΝΕΑ** ("καινά"/αρχαίο)» (Β' Κορινθίους Ε/5:17). Ο Ιησούς Χριστός «άπαξ» ΠΕΘΑΝΕ για τις δικές μας αμαρτίες και ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ για τη δική μας δικαίωση ενώπιον του Θεού Πατέρα.

(3) Η ΜΕΣΙΤΕΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ θα τελείωνε μετά τη μοναδική θυσία του άμωμου Αμνού του Θεού, του Ιησού, ο οποίος δεν εισήλθε σε χειροποίητα "άγια των αγίων", όπως εισερχόντουσαν οι αρχιερείς, ούτε πρόσφερε πολλές φορές τον εαυτό Του:

«...**Διότι ο Χριστός δεν εισήλθεν εις χειροποίητα άγια, αντίτυπα των αληθινών, αλλά (εισήλθεν) εις αυτόν τον ουρανόν, διά να εμφανισθεί τώρα ενώπιον του Θεού υπέρ ημών...**

Ουδέ (εισήλθεν) διά να προσφέρει πολλάκις εαυτόν, καθώς ο αρχιερεύς εισέρχεται εις τα άγια κατ' ενιαυτόν (κάθε χρόνο) με ΞΕΝΟΝ ΑΙΜΑ (δηλαδή με αίμα των ζώων και όχι το δικό του)· **διότι έπρεπε τότε πολλάκις να πάθει από καταβολής κόσμου....**

Τώρα δε ΑΠΑΞ (ΜΙΑ φορά και όχι ΠΟΛΛΕΣ φορές όπως έκαναν οι ιερείς) εις το τέλος των αιώνων εφανερώθη, **διά να αθετήσει (καταργήσει) την αμαρτίαν διά της θυσίας εαυτού»** (Εβραίους 9/9:24-26).

Πράγματι, όταν ο Ιησούς είπε επάνω στο σταυρό του Γολγοθά το "**τετέλεσται**" και εξέπνευσε, τότε συνέβηκε κάτι το απίστευτο και απρόσμενο γεγονός για τους Ιουδαίους, **το βαρύ καταπέτασμα του ναού**, που χώριζε τα "άγια" από τα "άγια των αγίων" και που εμπόδιζε την ελεύθερη είσοδο του λαού μέσα στα "άγια των αγίων", εκεί που ήταν η ορατή παρουσία του ίδιου του Θεού, **σκίστηκε στα δύο, από ΕΠΑΝΩ προς τα ΚΑΤΩ** και αυτό δεν συνέβηκε από κάποιο ανθρώπινο χέρι (δηλαδή από ΚΑΤΩ προς τα ΕΠΑΝΩ), αλλά συνέβηκε από ενέργεια του ίδιου του Θεού (βλ. Μάρκος 1Ε/15:37-38, Ματθαίος ΚΖ/27:50-54).

Τα άγια των αγίων, εκεί που ήταν η παρουσία του Θεού, ήταν πλέον ανοιχτά για όλους. Τώρα, μπορούσε ο καθένας, από μόνος του, **χωρίς τη μεσιτεία των ιερέων** (και του αρχιερέα) να μπει μέσα στα ουράνια άγια των αγίων και να λατρεύει τον Κύριο των δυνάμεων, αποδεχόμενος απλά ότι η θυσία του Ιησού ικανοποίησε τη

θεία δικαιοσύνη, πληρώνοντας Αυτός για τις δικές του αμαρτίες.

Στο Θ/9ο κεφάλαιο της επιστολής προς Εβραίους διαβάζουμε για τα άγια, τα άγια των αγίων, το θυμιατήριο, τη θυσία υπέρ του αρχιερέα, κλπ. Όλα αυτά είχαν τη θέση τους μέσα στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου και έπρεπε οι Ιουδαίοι να τα τηρούν. Αυτό όμως δεν θα ήταν για πάντα, αλλά θα ήταν «μέχρι καιρού διορθώσεως» (Εβραίους Θ/9:10). Όταν ο Ιησούς ει-σήλθε με τη θυσία Του μέσα «εις χειροποίητα άγια, ΑΝΤΙΤΥΠΑ των αληθινών, εις αυτόν τον ουρανό» (Εβραίους Θ/9:24), τότε διορθώθηκε η κατάσταση και ο Ιησούς είναι ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ο μοναδικός αρχιερέας μας, που μεσιτεύει για μας στον Θεό: «Διότι είναι "ΕΙΣ" (ένας) Θεός, "ΕΙΣ" (ένας) και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός» (Α' Τιμόθεου Β/2: 5). Το αρχαίο Ελληνικό «ΕΙΣ» είναι απόλυτο αριθμητικό, που σημαίνει ότι δεν μπορούν να υπάρχουν «δισ», ή «τρεις», ή «περισσότεροι» μεσίτες, παρά μόνον ΕΝΑΣ, γιατί Αυτός ΑΠΑΞ σταυρώθηκε για εμάς.

Μπορούμε πλέον να μπούμε ελεύθερα στα ουράνια άγια των αγίων, γιατί σχίστηκε το "καταπέτασμα της σάρκας του Ιησού" και με τη θυσία Του ανοίχτηκε ο δρόμος προς τον Πατέρα Θεό: «...Έχοντες λοιπόν, αδελφοί, παρησίαν να εισέλθωμεν εις τα άγια διά τον αίματος του Ιησού, διά νέας και ζώσας οδού, την οποίαν καθιέρωσεν εις εμάς διά τον ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ, τουτέστι της σαρκός Αυτού» (Εβραίους Ι'/10:19-20). Πολλές ήταν οι θυσίες των ιερέων και έπρεπε να επαναλαμβάνονται, χωρίς να μπορούν να καταργήσουν (αθετήσουν) την αμαρτία, **γιατί οι ίδιοι ήσαν αμαρτωλοί**. Η θυσία του Ιησού ήταν ΜΙΑ και ΜΟΝΑΔΙΚΗ, **γιατί Αυτός ήταν αναμάρτητος**. Η Βίβλος λέγει: «Αλλ' Αυτός, αφού προσέφερε μίαν θυσίαν υπέρ αμαρτιών, εκάθησε διαπαντός εν δεξιά του ΘεούΔιότι με μίαν προσφοράν ετελειοποίησε διά παντός τους αγιαζόμενους» (Εβραίους Ι'/10:12-14).

3. ΤΟ "ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΝ" ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Οι ιερείς στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ήσαν από τη φυλή του Λευί κατά την τάξη του Ααρών (Εβραίους Ζ/7:11), ενώ ο Ιησούς καταγόταν από τη φυλή του Ιούδα και είναι ο μοναδικός ΙΕΡΕΑΣ (μεσίτης) και ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ μας κατά την τάξη Μελχισεδέκ. Η Λευιτική ιεροσύνη, δηλαδή η Λευιτική μεσιτεία καταργήθηκε και ο Ιησούς τώρα έχει το "αμετάθετον" της ιεροσύνης. Ενώ στην περίοδο

του νόμου η ιεροσύνη μετατίθετο από ιερέα σε ιερέα λόγω θανάτου, τώρα στην περίοδο της Καινής Διαθήκης που εμείς ζούμε, ο Ιησούς έχει το αμετάθετο της ιεροσύνης, **γιατί δεν είναι νεκρός**, ώστε να χρειάζεται κάποιος άλλος να πάρει τη θέση του, **αλλά αναστήθηκε**, ζει αιώνια και είναι ο μοναδικός αρχιερέας μας και μεσίτης μας.

Στην επιστολή προς Εβραίους διαβάζουμε: «Διότι ούτος ο Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ, ιερεύς του Θεού του υψίστου, ο οποίος συνάντησε τον Αβραάμ επιστρέφοντα από της καταστροφής των βασιλέων και ευλόγησεν αυτόν, εις τον οποίον ο Αβραάμ εχώρισε και (το) δέκατον από πάντων των λαφύρων, ο οποίος (Μελχισεδέκ) πρώτον μεν ερμηνεύεται βασιλεύς ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, έπειτα δε βασιλεύς ΣΑΛΗΜ, το οποίον είναι βασιλεύς ΕΙΡΗΝΗΣ, απάτωρ, αμήτωρ, αγεναλόγητος, μη έχων μήτε αρχήν ημερών, μήτε τέλος ζωής, αλλ' ΑΦΟΜΟΙΩΜΕΝΟΣ με τον Υιόν του Θεού, μένει ιερεύς πάντοτε...» (Εβραίους Ζ/7:1-3)

Μέσα στην Βίβλο ο μόνος που είναι απάτωρ, αμήτωρ, αγεναλόγητος, που δεν έχει αρχή και τέλος ζωής είναι ο Θεός, ο Κύριος του ουρανού και της γης, ο δημιουργός του σύμπαντος. Στην προς Εβραίους επιστολή βλέπουμε ότι και ο ιερέας Μελχισεδέκ που συνάντησε ο Αβραάμ και τον ευλόγησε, έχει τις ίδιες ιδιότητες με τον Θεό και μάλιστα όπως το ερμηνεύει ο Ν.Βάμβας "φαίνεται" ότι τον ταυτίζει με τον Υιό Του.

Ο Μελχισεδέκ στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται μόνο σε 2 περιπτώσεις: Στην 1η περίπτωση είναι που συναντήθηκε με τον Αβραάμ και αυτό αναφέρεται στη Γένεση ΙΔ/14:18-20, όπου γράφει: «...Και ο Μελχισεδέκ βασιλεύς Σαλήμ, έφερεν έξω άρτον και οίνον· **ήτο δε ιερεύς του Θεού του υψίστου**. Και ευλόγησεν αυτόν και είπεν, Ευλογημένος ο Αβραμ παρά του Θεού του υψίστου, ο οποίος έκτισε τον ουρανό και την γην· και ευλογητός ο Θεός ο ύψιστος ο οποίος παρέδωκε τους εχθρούς σου εις την χείρα σου. Και ο Αβραμ έδωκεν εις αυτόν (το) δέκατον από πάντων». Ο Μελχισεδέκ ήταν ιερέας του ύψιστου Θεού και βασιλιάς της πόλης Σαλήμ, που είναι η Ιερουσαλήμ. Ο Αβραάμ όταν συναντήθηκε με τον ιερέα και βασιλιά Μελχισεδέκ, αυτός ως ιερέας τον ευλόγησε και ο Αβραάμ του πρόσφερε το δέκατο από όλα τα υπάρχοντά του.

Στη 2η περίπτωση αναφέρεται στον Ψαλμό ΠΙ/110:4 «Ωμοσεν ο

*Κύριος και δεν θέλει μεταμεληθεί, συ είσαι ιερέυς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ». Εδώ αναφέρεται στην προφητική διακονία του Μεσσία, γιατί στο 1ο εδάφιο λέγει: «Είπεν ο Κύριος (Γιάχβε) προς τον Κύριόν μου (Αδονάι), Κάθου εκ δεξιών μου, εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου». Ο πρώτος Κύριος που μιλάει είναι ο Πατέρας Θεός, ο Γιάχβε και ο δεύτερος Κύριος στον οποίο αναφέρεται προφητικά είναι ο Υιός Του, ο Αδονάι. Στο εδάφιο 4 λέγει ο Πατέρας στον Υιό «*συ είσαι ΙΕΡΕΥΣ εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ*». Αυτό σημαίνει πως όταν ο Ιησούς θα γεννιόταν, θα εκτελούσε την αποστολή για την οποία θα ερχόταν και όταν θα ανασταίνονταν, θριαμβευτής πλέον, θα γινόταν ο μόνος μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων. **"Μεσίτης"** σημαίνει ότι θα ήταν **"ιερέας"**, θα ασκούσε το ιερατικό λειτουργήμα και θα ήταν ιερέας του ύψιστου Θεού κατά την τάξη το Μελχισεδέκ (Εβραίους, κεφ.Ε/5) και όχι κατά την τάξη του Ααρών, τη Λευιτική ιεροσύνη, η οποία καταργήθηκε με τη δική Του θυσία, όταν επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είπτε το «*τετέλεσται*» και το καταπέτασμα του επίγειου ναού σχίστηκε από πάνω προς τα κάτω (Ματθαίος ΚΖ/27:51).*

Θα πρέπει να αναφερθούμε στη διαφορά μεταξύ της "ιερατικής τάξης του Μελχισεδέκ" και της "ιερατικής τάξης του Ααρών", του Λευιτικού ιερατείου. **Μετά τον κατακλυσμό** στην εποχή του Νώε, ο ίδιος ο Θεός ήταν που έχριε τους ιερείς, μέχρι που αργότερα έγινε η Λευιτική ιεροσύνη, αφού ο Θεός έδωσε στον Μωυσή το νόμο Του. Ιερέας, κατά την τάξη Μελχισεδέκ, ήταν και ο Ιοθόρ, ο πεθερός του Μωυσή (Έξοδος Γ/3:1). **Στο Λευιτικό ιερατείο για να γίνει κάποιος ιερέας, έπρεπε να έχει σχέση με τις ρίζες της οικογένειας**, να είναι δηλαδή γεννημένος σε Λευιτική οικογένεια, αλλιώς δεν μπορούσε να γίνει ιερέας, θα λέγαμε σήμερα ότι υπήρχε ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ. Αντίθετα, η ιερατική τάξη του Μελχισεδέκ δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με τις γενεαλογίες, γι' αυτό και οι ιερείς κατά την τάξη του Μελχισεδέκ, έχουν το χαρακτηριστικό του «*απάτωρ, αμήτωρ, αγνεαλόγητος*», δεν υπήρχε η κληρονομική διαδοχή.

Ο Ιησούς κατά σάρκα, καταγόταν από τη **φυλή του Ιούδα**, από το γένος και τη ρίζα του Δαβίδ και εφόσον δεν καταγόταν από την ιερατική **φυλή του Λευί**, για τους Ιουδαίους συμπατριώτες Του ήταν ένας απλός (λαϊκός) άνθρωπος, που δεν μπορούσε σε καμιά

περίπτωση να ασκήσει το ιερατικό λειτουργήμα: «...*Επειδή είναι πρόδηλον (φανερών) ότι εξ Ιούδα ανέτειλεν ο Κύριος ημών, εις την οποίαν φυλήν ο Μωυσής ουδέν περί ιεροσύνης ελάλησε. Και περισσότερον ακόμα είναι κατάδηλον (καταφάνερων), διότι κατά την ομοιότητα του Μελχισεδέκ εγείρεται άλλος ιερέυς...*» (Εβραίους Ζ/7:14-15). Ο Θεός κατάργησε τη Λευιτική ιεροσύνη, στην οποία **δεν υπήρχε** "τελειότης", για να συστήσει μια ανώτερη ιεροσύνη που να μοιάζει με την ιεροσύνη κατά την τάξη του Μελχισεδέκ και ο Ιησούς Χριστός, σαν μοναδικός αρχιερέας και μοναδικός μεσίτης να είναι «*ανωτέρας διαθήκης εγγνητής*» και αρχιερέας για ΠΑΝΤΑ.

Οι Λευίτες λοιπόν ιερείς ελάμβαναν το ιερατικό αξίωμα **κληρονομικά** και έπρεπε να ανήκουν στη φυλή του Λευί. Ο Ιησούς, ανήκε στη φυλή του Ιούδα, για την οποία ο Μωυσής τίποτε δεν είπτε για ιεροσύνη και έγινε ιερέας κατά την τάξη του Μελχισεδέκ με τη δική Του θυσία: «...*Διότι κατά την ομοιότητα του Μελχισεδέκ εγείρεται "άλλος" ιερέυς...*» (Εβραίους Ζ/7:15). Η λέξη "άλλος" στο αρχαίο κείμενο είναι "**έτερος**", που σημαίνει ότι θα είναι "**έτερος ιερέας**", που δεν θα έχει καμιά σχέση με το Λευιτικό ιερατείο.

Οι Λευίτες ιερείς **δεν ορκίζονταν** για να αναλάβουν τα ιερατικά τους καθήκοντά, ενώ ο Ιησούς έγινε ιερέας για πάντα με ορκωμοσία: «...*Διότι εκείνοι (στην Παλαιά Διαθήκη) έγιναν ιερείς χωρίς ορκωμοσίας, ούτος δε (ο Ιησούς) μετά ορκωμοσίας διά του λέγοντος προς αυτόν· Ωμοσε Κύριος, και δεν θέλει μεταμεληθεί· Συ είσαι ιερέυς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ*» (Εβραίους Ζ/7:21).

Ήδη αναφέραμε παραπάνω ότι: (α) Η Λευιτική ιεροσύνη, έπρεπε να έχει πολλούς ιερείς, γιατί **εμποδιζόντουσαν από το θάνατο**, ενώ ο αναστημένος Ιησούς Χριστός όμως έχει μια για πάντα το αμετάθετον της ιεροσύνης (Εβραίους Ζ/7:23-25), και (β) Οι Λευίτες ιερείς, επειδή και οι ίδιοι ενώπιον του Θεού, ήσαν αμαρτωλοί, έπρεπε **να προσφέρουν θυσία και για τον εαυτό τους**, πριν μπουν μέσα στα **επίγεια** άγια των αγίων. Ο Κύριος Ιησούς όμως, όσιος και αναμάρτητος, δεν είχε ανάγκη να προσφέρει κάθε ημέρα θυσία, γιατί πρόσφερε "**άπαξ**" τον εαυτό Του δίκαιος υπέρ των αδικών, όπου μπήκε μέσα στα **επουράνια** αχειροποίητα άγια των αγίων (Εβραίους Ζ/7:26-27).

Ο Μελχισεδέκ είναι ο "τύπος" και σαν τύπος **είναι αφομοιωμένος με τον Υιό του Θεού** (που είναι το "αντίτυπο") και **μένει ιερέας**

για πάντα. Φυσικά ο Μελχισεδέκ, ως θνητός άνθρωπος πέθανε, αλλά επειδή είναι τύπος της αμετάθετης ιεροσύνης του Μεσσία, **δεν καταγράφεται ο θάνατός του** μέσα στην Βίβλο, για να ταιριάζει στην τυπολογία. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι η Παλαιά Διαθήκη είναι γεμάτη από τύπους, μέσα στους οποίους κρύβεται η εκπλήρωσή τους στην Καινή Διαθήκη, όπου ο Θεός μίλησε «εν Υιώ», μίλησε μέσα από τον Υιό Του (Εβραϊούς Α/1:1-3).

4. ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ

Ο Ιησούς Χριστός τώρα είναι ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ αρχιερέας μας και μεσίτης μας στον ουρανό, είναι ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ δρόμος που οδηγεί στην παρουσία του Θεού: «*Διότι (είναι) ΕΙΣ Θεός, ΕΙΣ και ΜΕΣΙΤΗΣ Θεού και ανθρώπων, ΑΝΘΡΩΠΟΣ Χριστός Ιησούς*» (Α' Τιμόθεου Β/2:5). Γι' αυτό, τώρα ο Ιησούς «*δύναται και να σώζει ΕΝΤΕΛΩΣ τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' Αυτού, ζων πάντοτε δια να μεσιτεύσει υπέρ αυτών*» (Εβραϊούς Ζ/7:25 /βλέπε Η/8:6, Θ/9:15, ΙΒ/12:24). Το "ΕΙΣ" (ένας), ως απόλυτο αριθμητικό, σημαίνει ότι δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να υπάρξει "άλλος" μεσίτης

Ο καθένας τώρα προσεύχεται μόνος του και επικοινωνεί απευθείας με τον Θεό, χωρίς τη μεσολάβηση ειδικής τάξης ιερέων, όπως γινόταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης και ότι ζητήσει στο όνομα του Ιησού Χριστού, του μεσίτη του, θα το λάβει: «*Εάν κάποιος αμαρτήσσει, έχομεν ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ προς τον Πατέρα, τον Ιησοῦν Χριστόν τον δίκαιον, και Αυτός (όχι κάποιος άλλος) είναι ιλασμός περί των αμαρτιών ημών*» (Α' Ιωάννου Β/2:1 /Διάβασε: Ματθαίος ΙΑ/11:28, Ιωάννης Γ'10:9, ΙΔ/14:6,13-14, ΙΕ/15:16, Ιζ'16:23, Εβραϊούς Δ/4:14-16, κλπ).

Ο απόστολος Πέτρος διακήρυξε: «*Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου σωτηρία, διότι ΟΥΤΕ ΟΝΟΜΑ άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθούμε*» (Πράξεις Δ/4:12). Εδώ ο Πέτρος, που είχε μαθητεύσει στον Ιησού, με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο επισημαίνει ότι το ΜΟΝΟ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ είναι το όνομα του ΙΗΣΟΥ, γιατί μόνο αυτό το όνομα δόθηκε από τον ουρανό και κανένα άλλο: **ΕΝΑ όνομα και ΕΝΑΣ μεσίτης.** Η πρώτη αποστολική εκκλησία είχε επίγνωση για τη ΔΥΝΑΜΗ και την ΕΞΟΥΣΙΑ που έχει το παντοδύναμο όνομα του Ιησού:

(1) Όλη Η ΕΞΟΥΣΙΑ στον ουρανό και στη γη ΔΟΘΗΚΕ από τον

Πατέρα στον Υιό, στον αναστημένο Ιησού. Αυτό σημαίνει ότι πηγαίνουμε να ζητήσουμε οτιδήποτε **από Αυτόν, που ΕΧΕΙ την εξουσία** (Ματθαίο ΚΗ/28:19).

(2) Ο Ιησούς είναι ο μόνος ΜΕΣΙΤΗΣ μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Άρα πηγαίνουμε για τα αιτήματά μας, **απευθείας** στο μεσίτη μας, γιατί σε αντίθετη περίπτωση, εάν πηγαίνουμε απευθείας στον Πατέρα, τότε παραμερίζουμε τον Ιησού σαν μεσίτη, Τον καταργούμε από αυτή τη θέση και αθετούμε τη θυσία Του.

(3) Ότι και εάν «**ΠΡΑΤΤΟΥΜΕ ΕΝ ΛΟΓΩ ή ΕΝ ΕΡΓΩ**» πρέπει να το κάνουμε πάντοτε «**εν τω ονόματι**» του Κυρίου Ιησού. «Όνομα» σημαίνει «ιδιότητα» και ο Ιησούς ήρθε με την ιδιότητα του ΜΕΣΙΤΗ και όταν θέλουμε κάτι από τον Πατέρα, απευθυνόμαστε στο μόνο μεσίτη μας, τον Ιησού, γιατί σε Αυτόν δόθηκε «**ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανώ και επί γης**» (Ματθαίος ΚΗ/28:19).

- Ο Παύλος γράφει: «*Ευχαριστούντες πάντοτε υπέρ πάντων εις τον Θεόν και Πατέρα ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού...*» (Εφεσίους Γ/3:14).
- Ο Ιησούς έδωσε την εντολή: «*Εν τω ονόματι ΜΟΥ θέλουν εκβάλλει δαιμόνια...*» (Μάρκος Ιζ'16:16-18) και οι απόστολοι εφαρμόζαν την εντολή αυτή, προσευχόμενοι ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στον Ιησού (βλέπε: Πράξεις Γ/3:6, Ζ/7:59, Θ/9:1-18, Ιζ'16:18).

(4) Το όνομα του ΙΗΣΟΥ τρέμει και φοβάται ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ, γι' αυτό και προσπαθεί **να σβήσει το όνομα αυτό από τον τρόπο προσευχής μας**, ώστε να μη γίνεται απευθείας στον Ιησού, γιατί αυτό είναι η νίκη μας.

(5) Το όνομα του ΙΗΣΟΥ είναι το «**όνομα το υπέρ παν όνομα**» και είναι: Η ΣΩΤΗΡΙΑ μας από την αιώνια απώλεια, η ΘΕΡΑΠΕΙΑ του σώματός μας από αρρώστιες και η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ μας από τα δεσμά των πονηρών δυνάμεων.

5. ΕΚΚΛΗΣΙΑ: ΛΑΟΣ ΙΕΡΕΩΝ

Στην περίοδο των πρώτων αποστολικών χρόνων μέσα από το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων βλέπουμε πολύ καθαρά ποια ήταν η οργάνωση και η λειτουργία της εκκλησίας του Χριστού. Δεν υπάρχει πλέον «ειδική τάξη ιερέων», **αλλά ΟΛΟΙ οι αναγεννημένοι**

ΠΙΣΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΙΕΡΕΙΣ. Η εκκλησία του Ιησού είναι «λαός ιερέων». Η εκκλησία προσεύχεται (μεσιτεύει) για τον αμαρτωλό κόσμο. Η Αγία Γραφή το διακηρύσσει καθαρά: «*Και σεις, ως λίθοι ζώντες, ΟΙΚΟΔΟΜΕΙΣΘΕ ΟΙΚΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ, ΙΕΡΆΤΕΥΜΑ ΆΓΙΟ, ΔΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΆΣ ΘΥΣΙΑΣ, ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΔΙΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ...Σεις όμως (είσθε) γένος εκλεκτόν, βασιλειον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός τον οποίον απέκτησε ο Θεός...*» (Α' Πέτρου Β/2:5-9). Στην Αποκάλυψη Α/1:6 διαβάζουμε ότι ο Ιησούς έκανε όλους τους πιστούς «*βασιλείαν, ΙΕΡΕΙΣ τω Θεώ και Πατρί αυτού*» (αρχ. κείμενο). Η εκκλησία είναι «βασιλειον ιεράτευμα».

Ο λαός του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη (περίοδος του νόμου) ήταν υπό την πνευματική εξουσία των **ιερέων** από τη φυλή του Λευί, κατά την τάξη του Ααρών. Τώρα, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, κεφαλή (εξουσία) του σώματος της εκκλησίας είναι ο ίδιος ο **Ιησούς Χριστός**, είναι ο μόνος μεσίτης και αρχιερέας από τη φυλή του Ιούδα, κατά την τάξη του Μελχισεδέκ και διοικεί το σώμα Του με τα **χαρίσματα** που ο ίδιος έχει δώσει. Σήμερα η εκκλησία έχει **αποστόλους, προφήτες, ποιμένες, ευαγγελιστές και διδασκάλους** (βλ. Εφεσίους Δ/4:7-13, Ρωμαίους ΙΒ/12:6-8, κλπ) και αυτή είναι η οργάνωση της εκκλησίας Του, χωρίς όμως όλοι αυτοί να αποτελούν «**ειδικό ιερατείο**», να αποτελούν ειδική κατηγορία πιστών.

Εκτός από τα παραπάνω **5** χαρίσματα, που είναι κυρίως για την πνευματική ηγεσία της εκκλησίας, ο Κύριος δια του Πνεύματός Του έχει δώσει στο λαό Του άλλα **9** χαρίσματα που είναι για όλο το σώμα της εκκλησίας και όχι μόνο για τους υπεύθυνους, τα οποία διακρίνονται σε **3** κατηγορίες χαρισμάτων (Α' Κορινθίους ΙΒ/12:4-11): **Χαρίσματα ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ** (λόγος σοφίας, λόγος γνώσεως και διακρίσεις πνευμάτων), **Χαρίσματα ΔΥΝΑΜΗΣ** (ενέργειες θαυμάτων, πίστη και χαρίσματα ιαμάτων), **Χαρίσματα ΟΜΙΛΙΑΣ** (προφητεία, είδη γλωσσών και ερμηνεία γλωσσών). Αυτή είναι η οργάνωση και η λειτουργία της εκκλησίας στην περίοδο της χάρης, στην μετά Χριστό περίοδο. Όλοι οι πιστοί είναι "βασιλειον ιεράτευμα" με μοναδικό αρχιερέα και μεσίτη τον αναστημένο και ένδοξο Κύριο Ιησού. **Η εκκλησία σήμερα δεν διοικείται από ιερατείο**, γιατί το "καταπέτασμα" σκίστηκε!

Πολλοί, που δεν γνωρίζουν τον Λόγο του Θεού, ταυτίζουν τον

ΠΟΙΜΕΝΑ της Καινής Διαθήκης με τον ΙΕΡΕΑ της Παλαιάς Διαθήκης και έτσι δικαιολογούν την ύπαρξη των σημερινών ιερέων. Υπάρχει όμως ουσιώδης διαφορά μεταξύ των **2** όρων, μεταξύ των **2** αυτών κατηγοριών:

Η υπηρεσία του ΙΕΡΕΑ, ήταν να εκτελεί πάντοτε μεσιτικό ρόλο μεταξύ του αμαρτωλού ανθρώπου και του Θεού, δια μέσου των θυσιών των ζώων, ώστε να έχει άφεση των αμαρτιών του, ή πιο συγκεκριμένα να έχει "**κάλυψη**" των αμαρτιών του (και όχι εξάλειψη), γιατί ο ιερέας και κανένας άλλος άνθρωπος δεν μπορούσε να εξαλείψει την ανθρώπινη αμαρτία.

Η υπηρεσία του ΠΟΙΜΕΝΑ, δεν είναι σε καμιά περίπτωση μεσιτική (με την έννοια του ιερέα), γιατί ποιμαίνει πιστούς, που έχουν ήδη λυτρωθεί και οι αμαρτίες τους έχουν ήδη σβηστεί, έχοντας προσκαλέσει οι ίδιοι, απευθείας, **τον μόνο μεσίτη** στη ζωή τους, τον Κύριο Ιησού, αναγνωρίζοντας ότι Αυτός πήρε τη δική τους θέση, φορτώθηκε Αυτός τις αμαρτίες τους.

Μέσα στην Καινή Διαθήκη συναντάμε τους όρους "ιερείς", "ιερείς" και "ιεράτευμα" συνολικά **29 φορές**, από τις οποίες:

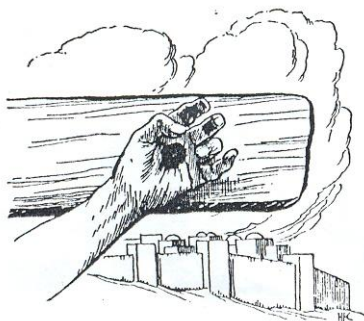
- **Οι 19 περιπτώσεις** αφορούν τους ιερείς της Παλαιάς Διαθήκης, δηλαδή της περιόδου πριν από τον Ιησού Χριστό.
- **Η 1 περίπτωση** αφορά ειδωλολάτρες ιερείς (Πράξεις ΙΔ/14:13).
- **Οι 4 περιπτώσεις** αφορούν τον Ιησού, ως ιερέα και αρχιερέα κατά την τάξη του Μελχισεδέκ (βλ. Εβραίους Ζ/7:11,15,17,21).
- **Οι 5 περιπτώσεις** αφορούν, όχι άτομα μεμονωμένα, αλλά την εκκλησία του Ιησού σαν σύνολο, από τις οποίες **οι 2 περιπτώσεις** αναφέρονται στην επιστολή Α' Πέτρου Β/2:5,9 (η εκκλησία παρουσιάζεται ως «**βασιλειον ιεράτευμα**», δηλαδή ως «**λαός ιερέων**») και **οι 3 περιπτώσεις** αναφέρονται στην Αποκάλυψη, όπου όλοι οι άγιοι, οι πιστοί που λυτρώθηκαν με τη θυσία του άμωμου Αμνού, του Ιησού, είναι **ιερείς και βασιλείς** του ύψιστου Θεού (βλ. Αποκάλυψη Α/1:6, Ε/5:10, Κ/20:6).

Οι απόστολοι και όλοι οι πιστοί της πρώτης εκκλησίας δεν ήταν «ιερείς» με τη μορφή που γνωρίζουμε σήμερα, ήταν απλοί (λαϊκοί) άνθρωποι, που εκτός από το κήρυγμα του Λόγου του Θεού έκα-

ναν καθημερινές ασχολίες για βιοποριστικό επάγγελμα.

- **Ο απόστολος Πέτρος** ήταν ψαράς και νυμφευμένος και όλοι γνωρίζουν ότι σε κάποια περίπτωση ο Ιησούς προσευχήθηκε για τη θεραπεία της πεθεράς του που είχε πυρετό (βλ. Ματθαίος Η/8:14-15, Μάρκος Α/1:30, Λουκάς Δ/4:38-39).
- **Ο απόστολος Παύλος** ήταν σκηνοποιός και όταν είχε πάει στην Κόρινθο, ήρθε σε επαφή με τους ομοεθνείς του Ακύλα και Πρίσκιλλα και επειδή *«ήτο ομότεχνος, έμενε πλησίον αυτών και εργαζέτο· διότι ήσαν σκηνοποιοί την τέχνην»* (Πράξεις ΙΗ/18:3).

Όταν αργότερα οι απόστολοι προσευχήθηκαν και έχρισαν επτά **διάκονους**, αυτοί δεν αποτελούσαν ειδική τάξη ιερέων, όπως σήμερα ταυτίζουν τους "διακόνους" με τους κατώτερους κληρικούς, αλλά ήταν απλοί **«τραπεζοκόμοι»**, υπηρετούσαν στα κοινά τραπέζια, όλους όσους είχαν ανάγκη (βλ. Πράξεις κεφ. 6°). Η σημερινή οργάνωση της κατεστημένης ανά τον κόσμο εκκλησίας (Ορθόδοξης, Καθολικής, κλπ) με το ιερατείο της, είναι αποτέλεσμα της πολιτικής που εφάρμοσε ο Μέγας Κωνσταντίνος από το 313 μ.Χ. και μετά. Η εκκλησία έκτοτε συμβιβάστηκε με τον κόσμο, έχασε την πνευματική της δύναμη που είχε στους πρώτους αποστολικούς αιώνες και αργότερα έφτασε στο σημείο κάθε γνήσιο παιδί του Θεού να το θανατώνει σαν αιρετικό στο «όνομα» του Χριστού (σκοτεινοί αιώνες).

1. **ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ**

Το δράμα της σταυρικής θυσίας του Ιησού Χριστού έχει άμεση σχέση με δύο τόπους. Ο ένας τόπος είναι **ΕΞΩ** από τα τείχη της Ιερουσαλήμ και ονομάζεται **Γολγοθάς** ή **Κρανίου τόπος**, όπου ο Ιησούς σταυρώθηκε. Ο άλλος τόπος είναι **ΜΕΣΑ** στα τείχη της Ιερουσαλήμ και είναι ο **Ναός**, τον οποίο αρχικά είχε κτίσει ο βασιλιάς Σολομών και μέσα στο Ναό ήταν τα "άγια των αγίων", τα οποία χωρίζε από τα "άγια" ένα βαρύ **καταπέτασμα**, για το οποίο θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες στη συνέχεια.

Οι δύο αυτοί τόποι (Γολγοθάς και Ναός) είναι στενά συνδεδεμένοι μέσα στο σχέδιο του Θεού για τη λύτρωση του ανθρώπου, σε τέτοιο σημείο που είναι ταυτισμένοι στα γεγονότα. Όταν ο Ιησούς εξέπνευσε και παρέδωσε το πνεύμα Του στον Πατέρα Θεό, συνέβησαν μερικά εκπληκτικά γεγονότα, τα οποία έδειχναν ότι ο θάνατος εκείνου, που ήταν επάνω στο σταυρό (εγκληματίας για τους πολλούς), δεν ήταν θάνατος κάποιου απλού ανθρώπου, αλλά ήταν ο θάνατος **Εκείνου** που ήρθε στον κόσμο για να προσφέρει οικειοθελώς τη ζωή Του και το αίμα Του για να σωθεί ο αμαρτωλός άνθρωπος, που ήταν δέσμιος του Διαβόλου και των πονηρών σκοτεινών δυνάμεών του.

Το πρώτο και εξαιρετικής σημασίας γεγονός, από όλα τα γεγονότα που συνέβησαν, είναι ότι, ενώ ο Ιησούς πεθαίνει **ΕΞΩ στον Γολγοθά**, έξω από την πόλη Ιερουσαλήμ, **ΜΕΣΑ στο Ναό** συμβαίνει κάτι που για τους Ιουδαίους ήταν συγκλονιστικό, φοβερό και ταυτόχρονα τραγικό, κάτι που θα τους ανάγκαζε να αλλάξουν τον τρόπο λατρείας τους προς τον Θεό, κάτι που για αιώνες δεν είχε συμβεί και τώρα που συνέβηκε, τους κατέλαβε τρόμος και ταραχή και δεν ήξεραν πως να χειριστούν την κατάσταση. Τι συνέβηκε, που κατέλαβε τρόμος τους ιερείς; **ΤΟ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΣΚΙΣΤΗΚΕ ΣΤΑ ΔΥΟ, ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ**. Το θαυμαστό αυτό γεγονός το αναφέρουν στα Ευαγγέλια τους, εκτός από τον Ιωάννη και οι άλλοι 3

ευαγγελιστές (Ματθαίος, Μάρκος, Λουκάς), σαν το πρώτο και το βασικό από όλα τα άλλα γεγονότα που συνέβησαν:

(α) ΜΑΡΚΟΣ ΙΕ:37-39

«...Ο δε Ιησούς, εκβαλών φωνήν μεγάλην, ἐξέπνευσε. Και το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του ναού εσχίσθη εις (τα) δύο από άνωθεν έως κάτω. Ιδών δε ο εκατόνταρχος ο παριστάμενος απέναντι αυτού ότι ούτω κράζας ἐξέπνευσεν, εἶπεν· Αληθώς ο άνθρωπος ούτος ἦτο Υἱός Θεού».

(β) ΛΟΥΚΑΣ ΚΓ:44-46

«Ἦτο δε ως ΕΚΤΗ ώρα (σημερινή 12^η μεσημβρινή) και ἐγένετο σκότος ἐφ' ὅλην την γην έως ώρας ΕΝΝΑΤΗΣ (σημερινή 15,00 το απόγευμα), και εσκοτίσθη ο ἥλιος και εσχίσθη εις το μέσον το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του ναού· και φωνάζας με φωνήν μεγάλην ο Ιησούς εἶπε· Πάτερ, εις χείρας σου παραδίδω το πνεύμα μου· και ταῦτα εἰπών ἐξέπνευσεν».

(γ) ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΚΖ:50-54

«Ο δε Ιησούς πάλιν κράζας μετά φωνῆς μεγάλης, ἀφῆκε το πνεύμα. Και ἰδοῦ, το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του ναού εσχίσθη εις (τα) δύο από άνωθεν έως κάτω, και η ΓΗ εσεισθη και αι ΠΕΤΡΑΙ εσχίσθησαν, και τα ΜΝΗΜΕΙΑ ηνοιχθησαν και πολλά σώματα των κεκοιμημένων ἁγίων ἀνέστησαν, και ἐξελθόντες εκ των μνημείων μετά την ἀνάστασιν αυτού εισηλθον εις την ἁγίαν πόλιν και ἐνεφανίσθησαν εις πολλούς. Ο δε εκατόνταρχος και οι μετ' αυτού φυλάττοντες τον Ιησοῦν, ἰδόντες τον σεισμόν και τα γενόμενα, ἐφοβήθησαν σφόδρα, λέγοντες· Αληθώς Θεού Υἱός ἦτο ούτος».

Ο Ματθαίος, αν και κάνει πληρέστερη περιγραφή των γεγονότων, αναφέροντας ακόμα και ανάσταση νεκρών, κάτι που ήταν ένα εξαιρετικά εντυπωσιακό γεγονός, παρ' όλα αυτά προτάσσει σαν το πιο σημαντικό γεγονός που συνέβηκε το σκίσιμο του καταπετάσματος, ενώ την ανάσταση των νεκρών την τοποθετεί στο τέλος. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Ματθαίος ήταν Εβραίος και σαν Εβραίος ακολουθεί αυτή τη σειρά, γιατί αυτό που συνέβηκε ήταν συγκλονιστικό και για τον ίδιο, κάτι που για έναν Έλληνα ή ένα Ρωμαίο ήταν ένα αδιάφορο γεγονός:

- (1) Το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του Ναού σκίστηκε (πρώτο)
- (2) Η ΓΗ σεισθηκε.
- (3) Οι ΠΕΤΡΕΣ σκίστηκαν
- (4) ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ανοίχτηκαν (τελευταίο)

Η ανάσταση των νεκρών, παρ' όλο που από μόνο του είναι ένα εκπληκτικό γεγονός, αναφέρεται μόνο από τον Ματθαίο, ενώ το σκίσιμο του καταπετάσματος αναφέρεται και από τους 3 θεόπνευστους συγγραφείς των Ευαγγελίων και η λεπτομέρεια που αναφέρουν (όπως θα δούμε στη συνέχεια) είναι ότι το καταπέτασμα δεν σκίστηκε από κάτω προς τα πάνω, δηλαδή να το έσκισε κάποιον ανθρώπινο χέρι (με ένα σπαθί για παράδειγμα), αλλά σκίστηκε όταν έγινε ο σεισμός «από ΑΝΩΘΕΝ έως ΚΑΤΩ», χωρίς όμως αυτό να είναι αποτέλεσμα του σεισμού, δεν το έσκισε ο σεισμός, απλά τα 4 παραπάνω γεγονότα συνέβησαν ταυτόχρονα και αυτό έχει την πνευματική του σημασία, όπως θα εξηγήσουμε στη συνέχεια.

2. ΙΟΥΔΑΙΟΙ και ΡΩΜΑΙΟΙ

Τα δραματικά γεγονότα που συνέβησαν ΜΕΣΑ και ΕΞΩ από την πόλη της Ιερουσαλήμ, τα παρακολούθησαν 2 κατηγορίες ανθρώπων, οι Ρωμαίοι και οι Ιουδαίοι, των οποίων η αντίδραση ήταν πολύ διαφορετική:

ΡΩΜΑΙΟΙ: Ήσαν ο εκατόνταρχος και οι στρατιώτες του, που κατ' εντολή του Πιλάτου σταύρωσαν τον Ιησού. Οι άνθρωποι αυτοί, όταν είδαν το σεισμό και τα άλλα γεγονότα που ακολούθησαν, παρ' όλο που ήσαν σκληραγωγημένοι, φοβήθηκαν πάρα πολύ, ο δε εκατόνταρχος ομολόγησε «αληθώς ο άνθρωπος ούτος ἦτο Υἱός Θεού». Το σκίσιμο του καταπετάσματος ήταν για τους Ρωμαίους ειδηλόγες ένα τελείως αδιάφορο και ασήμαντο γεγονός, αλλά για τους μονοθεϊστές Εβραίους ήταν κάτι το συνταρακτικό.

ΙΟΥΔΑΙΟΙ: Για τους Ιουδαίους το σημαντικότερο γεγονός δεν ήταν, ούτε ο σεισμός, ούτε οι πέτρες που σκίστηκαν, ούτε οι αναστημένοι ἅγιοι, αλλά ήταν το σκίσιμο του καταπετάσματος. Μπορούμε με τη φαντασία μας να βρεθούμε στην εποχή εκείνη και να δούμε τους αγγελιοφόρους να τρέχουν από το Ναό προς τον Γολγοθά για να αναγγείλουν στον αρχιερέα και στους άλλους ιερείς (που

ίσως να βρίσκονταν εκεί) το τι είχε συμβεί μέσα στο Ναό. Τους φανταζόμαστε να λένουν: «**Ελάτε, τρέξτε να δείτε τι έχει συμβεί μέσα στο Ναό, συνέβηκε κάτι το απίστευτο! Το καταπέτασμα σκίστηκε από την κορυφή, χωρίς κανείς από εμάς να το αγγίξει. Μήπως αυτό έχει κάποια σχέση με το θάνατο του Ναζωραίου, που ισχυριζόταν ότι ήταν γιος του Θεού;**» Με το σκίσιμο του καταπετάσματος, τα "άγια των αγίων" που για 1500 περίπου χρόνια ήταν τόπος κλειστός για τον κοινό λαό, για τον απλό Εβραίο, τώρα ήσαν ανοικτά και θεατά για όλους. Μέσα στα άγια των αγίων δεν είχε πλέον πρόσβαση μόνο ο αρχιερέας, αλλά είχαν πρόσβαση **όλοι**, χωρίς καμιά εξαίρεση.

3. ΤΟ "ΣΚΙΣΙΜΟ" ΗΤΑΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Το καταπέτασμα ήταν μια πολύ χοντρή κουρτίνα, φτιαγμένη από υφαντό μετάξι και στολισμένη με χρυσό και ασήμι. Το μήκος της ήταν 20 μέτρα, το ύψος της 10 μέτρα και το πάχος της ήταν περίπου σαν το πάχος της παλάμης του ανθρώπινου χεριού και αποτελείτο από 72 τετράγωνα ραμμένα μεταξύ τους, όλα σε ένα σύνολο. Ήταν τόσο βαριά η κουρτίνα αυτή, που για να την μετακινήσουν, χρειαζόντουσαν 300 ιερείς.

Το σκίσιμο του καταπετάσματος δεν ήταν αποτέλεσμα ενός φυσικού γεγονότος, του σεισμού που έγινε τότε, γιατί ο σεισμός θα μπορούσε να γκρεμίσει το Ναό ή να προκαλέσει σοβαρές ζημιές ή να γκρεμίσει τα στηρίγματα του καταπετάσματος, ώστε αυτό να πέσει κάτω. Τίποτα από όλα αυτά δεν συνέβηκε, ο Ναός, δεν έπαθε απολύτως τίποτα από το σεισμό και τα στηρίγματα του καταπετάσματος ήσαν στη θέση τους. Το σκίσιμο του καταπετάσματος έγινε με έναν υπερφυσικό τρόπο, που έδειχνε ότι ήταν μια υπερφυσική ενέργεια του Θεού, ήταν **«από ΠΑΝΩ προς τα ΚΑΤΩ»** και όχι **«από ΚΑΤΩ προς τα ΠΑΝΩ»**. Δεν ήσαν οι ιερείς του Ναού που θα έσκιζαν τον καταπέτασμα «από ΚΑΤΩ προς τα ΠΑΝΩ», άλλωστε αυτό δεν θα τολμούσαν να το κάνουν, γιατί γνώριζαν ότι άμεση θα ήταν η κρίση του Θεού επάνω τους.

Το σκίσιμο του καταπετάσματος ήταν μια καθαρά ενέργεια του Θεού **«από ΠΑΝΩ προς τα ΚΑΤΩ»**, μία ενέργεια που ξεκινούσε μέσα από το θρόνο του Θεού. **Το μεγάλο πάχος του καταπετάσματος συμβόλιζε τη δυσκολία που είχαν οι απλοί αμαρτωλοί**

άνθρωποι να πλησιάσουν τον άγιο Θεό, η ορατή παρουσία του Οποίου ήταν πίσω από το βαρύ παραπέτασμα και αυτό το γνώριζαν πολύ καλά οι ιερείς και δεν θα τολμούσαν ποτέ να παραβιάσουν με οποιοδήποτε τρόπο το καταπέτασμα για να εισέλθουν μέσα στα "άγια των αγίων", στα οποία έμπαινε μόνον ο αρχιερέας.

Μέσα στα άγια των αγίων υπήρχε τέλειο σκοτάδι, το οποίο μόνο μια φορά το χρόνο διαλυόταν από το λίγο φως του θυμιατηρίου του αρχιερέα που έμπαινε μέσα για να κάνει εξιλασμό (άφεση) για τις δικές του αμαρτίες και για τις αμαρτίες του λαού. **Γιατί δεν επιτρεπόταν το φως; Τι συμβόλιζε αυτό;** Ο άνθρωπος στην περίοδο του Νόμου είχε πολύ λίγο πνευματικό φως. Εμείς σήμερα, δεν βρισκόμαστε πλέον στο πνευματικό σκοτάδι, αλλά βρισκόμαστε στο θαυμαστό φως του Κυρίου Ιησού, ο οποίος διακήρυξε: **«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ το φως του κόσμου· όποιος ακολουθεί Εμέ δεν θέλει περιπατήσει εις το σκότος, αλλά θέλει έχει το φως της ζωής»** (Ιωάννης Η/8:12 /βλ. Ιωάννης Α/1:4-9, Γ/3:19, Θ/9:5, ΙΒ/12: 35-36,46, κλπ). Ο Ιησούς δεν μπήκε σε ανθρώπινα χειροποίητα άγια των αγίων, που είχαν λίγο φως, όπως έκανε ο επίγειος αρχιερέας, αλλά μπήκε μέσα στα ουράνια άγια των αγίων με πλούσιο και αληθινό ΦΩΣ που ο ίδιος έχει, ακτινοβολώντας τη δόξα του Πατέρα. Από αυτό το ουράνιο "φως" δίνει άφθονο σε όλους εμάς σήμερα, εφόσον το ζητήσουμε: **«ΣΕΙΣ είσθε το φως του κόσμου»** (Ματθαίος Ε/5:14).

Μπορούμε λοιπόν να φαντασθούμε τη μεγάλη έκπληξη του ιερέα, που την ημέρα εκείνη είχε υπηρεσία στο Ναό, όταν συνέβηκε το γεγονός αυτό. Ίσως να ταραχτήκε και να έμεινε εκεί σε απορία, βλέποντας τη μεγάλη εκείνη κουρτίνα να σκίζεται στη μέση, **χωρίς να την έχει αγγίξει κανένας**. Πιστεύω πως, εάν ο ιερέας εκείνος, δεν ήταν πνευματικά τυφλωμένος και είχε επίγνωση του νόμου του Θεού, θα μπορούσε εκείνη τη στιγμή να έλεγε: **«...Μέχρι εδώ ήταν η προσμονή μας, το έργο μας τελείωσε, το καταπέτασμα είναι πλέον άχρηστο από τώρα και μετά, γιατί εκπληρώθηκε αυτό που συμβόλιζε. Ο Μεσσίας, που μας υποσχέθηκε ο Θεός των πατέρων μας, ήρθε και πλήρωσε το τίμημα, δίνοντας τέλος σε ότι παραδοσιακά πιστεύαμε μέχρι σήμερα. Από τώρα καταργούνται οι τελετουργικές θυσίες των ζώων, σταματά η δική μας μεσιτική υπηρεσία και αρχίζει μια νέα περίοδος χάρις του Θεού για τη σωτηρία των λαών με μοναδικό μεσίτη τον Αμνό**

του Θεού που θυσιάστηκε!!» Αυτά τα (υποθετικά) λόγια του ιερέα δείχνουν τον πραγματικό συμβολισμό του καταπετάσματος και της υπηρεσίας των ιερέων μέσα στο Ναό.

Βλέπουμε λοιπόν στα γεγονότα που συνέβηκαν με το θάνατο του Ιησού, να υπάρχει τελείως διαφορετική αντίδραση από τους 2 πρωταγωνιστές, τους Ρωμαίους και του Ιουδαίου. Οι μεν Ρωμαίοι **φοβήθηκαν** "σφόδρα" από τον μεγάλο σεισμό, οι δε Ιουδαίοι **ταράχθηκαν** "σφόδρα" από το σκίσιμο του καταπετάσματος του Ναού, γιατί με την ενέργεια αυτή ο Θεός «έσκισε» όλα όσα πίστευαν για τις τελετουργίες και έπρεπε να αποδεχτούν και να προσαρμοστούν στη νέα κατάσταση. Στις Πράξεις διαβάζουμε: «...**Και ο λόγος του Θεού ηύξανε και επληθύνετο ο αριθμός των μαθητών εν Ιερουσαλήμ σφόδρα και πολύ πλήθος των ΙΕΡΕΩΝ υπήκουον εις την πίστην**» (Πράξεις 5: 6: 7). Το γεγονός εκείνο που συνέβαλε σημαντικά στο να δεχτούν οι ιερείς τον Ιησού από την Ναζαρέτ ως το υπεσχημένο Μεσσία, ήταν το σκίσιμο του καταπετάσματος, καθόσον μέσα από τις Γραφές, που οι ίδιοι δίδασκαν, κατάλαβαν τη σημασία τους.

4. ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ

Με το σκίσιμο του καταπετάσματος συνέβησαν τα παρακάτω γεγονότα, μερικά από τα οποία ήδη έχουν αναφερθεί, αλλά εδώ θα γίνει μια σφαιρική παρουσίασή τους:

(α) ΣΤΑΜΑΤΟΥΝ ΑΜΕΣΑ ΟΙ ΘΥΣΙΕΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ: Στην περίοδο του Νόμου οι θυσίες των ζώων ήταν το μόνο μέσο εξιλέωσης των αμαρτιών του ανθρώπου. Όταν ο Ιησούς Χριστός θυσιάστηκε για εμάς, μια για πάντα, πληρώνοντας Αυτός το τίμημα των αμαρτιών μας, οι θυσίες των ζώων σταμάτησαν, γιατί εκπληρώθηκε πλέον ο συμβολισμός τους. Η **παλιά διαθήκη** (συνθήκη) του Θεού προς τον άνθρωπο τελείωσε και μία **νέα διαθήκη** επικυρώνεται με το αίμα του Ιησού, του **«προεγνωσμένου προ καταβολής κόσμου»** Αμνού του Θεού (Α' Πέτρου Α/1:20). Εκείνη την ημέρα, 14 του μήνα Νισάν, που θυσιάστηκε ο Ιησούς, οι λειτουργούντες ιερείς στο Ναό ετοιμάζονταν για την εσπερινή θυσία, πλην όμως **ούτε** η θυσία αυτή έγινε εκείνη την ημέρα, **ούτε** και καμιά άλλη θυσία έγινε στις επόμενες γενιές, γιατί έγινε η μία και μοναδική θυσία του άμωμου Αμνού του Θεού, του Ιησού, του κεχρισμένου του Θεού.

(β) ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ: Στην περίοδο της χάρις δεν χρειάζεται πλέον να γίνονται συνέχεια και συνέχεια θυσίες ζώων, για να καταργηθεί η αμαρτία του ανθρώπου, γιατί τώρα με τη μοναδική ("άπαξ") θυσία του αναμάρτητου Ιησού, έχουμε μόνιμη κατάργηση (αθέτηση) της αμαρτίας, προσφέροντας το δικό Του αίμα και όχι ξένο αίμα ταύρων και τράγων, όπως έκαναν οι ιερείς του επίγειου Ναού στην περίοδο του Νόμου: **«Διότι ο Χριστός δεν εισήλθεν εις χειροποίητα άγια, αντίτυπα των αληθινών, αλλά (εισήλθεν) εις αυτόν τον ουρανόν, διά να εμφανισθεί τώρα ενώπιον του Θεού υπέρ ημών· ουδέ (εισήλθεν) διά να προσφέρει πολλάκις εαυτόν, καθώς ο αρχιερέας εισέρχεται εις τα άγια κατ' ενιαυτόν (κάθε χρόνο) με ΞΕΝΟΝ αίμα· διότι έπρεπε τότε πολλάκις να πάθει από καταβολής κόσμου· τώρα δε άπαξ εις το τέλος των αιώνων εφανέρωθη, διά να αθετήσει (καταργήσει) την αμαρτίαν διά της θυσίας Εαυτού»** (Εβραίους 9:24-26).

Ο Ιησούς δεν μπήκε για να πεθάνει **ΜΕΣΑ** στα άγια των αγίων του επίγειου Ναού της Ιερουσαλήμ, που ήταν φτιαγμένα με ανθρώπινα χέρια, αλλά πέθανε **ΕΞΩ** απ' αυτά, έξω από το Ναό της Ιερουσαλήμ και επάνω σε έναν ατιμωτικό σταυρό. **Αναστήθηκε και εμφανίστηκε θριαμβευτής και νικητής του θανάτου μπροστά στον Πατέρα ως ο ΜΟΝΟΣ μεσίτης μας.** Ο αναμάρτητος Ιησούς με το δικό Του αίμα αθέτησε (κατάργησε) την αμαρτία, συντρίβοντας την εξουσία του Διαβόλου.

(γ) ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ: Στην περίοδο της χάρις, της Καινής Διαθήκης, δεν χρειάζεται να υπάρχουν πολλοί μεσίτες για να κάνουν θυσίες ζώων, γιατί ο Ιησούς με τη δική Του θυσία είναι ο μόνος μεσίτης μας και αρχιερέας της ομολογίας μας. Ο επίγειος αρχιερέας (όπως και οι λοιποί ιερείς-μεσίτες) έμπαινε **πολλές φορές** στην παρουσία του Θεού και αποκτούσε **ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΛΥΤΡΩΣΗ** για το λαό. Ο Ιησούς όμως μπήκε "άπαξ", **μια για πάντα**, στα ουράνια άγια των αγίων και απέκτησε για εμάς **ΑΙΩΝΙΑ ΛΥΤΡΩΣΗ** και όχι προσωρινή. Προσέξτε την τυπολογία: **Όταν εξέπνευσε ο Ιησούς σκίστηκε «το καταπέτασμα του σώματός Του» ΕΞΩ από την πόλη και ταυτόχρονα σκίστηκε και «το καταπέτασμα του Ναού» ΜΕΣΑ στην πόλη.** Τώρα μπορούμε με **«παρρησίαν να εισέλθωμεν εις τα άγια διά του αίματος του Ιησού, διά νέας και ζώσης οδού, την οποίαν καθιέρωσεν εις ημάς διά του καταπετάσματος, τουτέστι της σαρκός Αυτού,**

και έχοντες **ΙΕΡΕΑ ΜΕΓΑΝ** (τον Ιησού) επί τον οίκον του Θεού, ας πλησιά-
ζωμεν μετά αληθινής καρδιάς, με πληροφορία πίστης, έχοντες τας καρ-
διάς ημών καθαρισμένας από συνειδήσεως πονηράς και λελουμένοι το
σώμα με ύδωρ καθαρόν» (Εβραίους 1/10:19-22).

Ο αναστημένος Ιησούς είναι για μας τώρα:

- Ο **ελεήμων** και **πιστός αρχιερέας** μας προς τον Θεό, για να κάνει εξιλέωση υπέρ των αμαρτιών μας (Εβραίους 7/3:16-18).
- Ο **απόστολος** και **αρχιερέας** της ομολογίας μας (Εβραίους 7/3:1).
- Ο αρχιερέας **λειτουργός των αγίων** και της **σκηνής της αληθινής**, την οποία κατασκεύασε ο Κύριος και όχι ο άνθρωπος (Εβραίους 8/8:1-2).
- Ο αρχιερέας **των μελλόντων αγαθών** και μεσίτης καινούριας διαθήκης (Εβραίους 9/9:11-15).

Ο Ιησούς, ο αρχιερέας μας, πειράσθηκε κατά πάντα, γι' αυτό και γνωρίζει τις δοκιμασίες μας, τα προβλήματά μας και τον πόνο μας και έτσι μπορεί να μας συμπαθήσει: «*Έχοντες λοιπόν αρχιερέα μέγαν, ο οποίος διήλθε τους ουρανούς, Ιησοούν τον Υιόν του Θεού, ας κρατούμεν την ομολογίαν. ΔΙΟΤΙ δεν έχομεν αρχιερέα μη δυνάμενον να συμπαθήσει εις τας ασθενείας ημών, αλλά (έχομεν αρχιερέα) πειρασθέντα κατά πάντα καθ' ομοιότητα (ημών) χωρίς αμαρτίας. Ας πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν προς βοήθειαν εις καιρόν ανάγκης*» (Εβραίους 4/4:14-15). Εδώ ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού μας λέγει πολύ καθαρά να πλησιάζουμε με παρρησία το θρόνο της χάριτος του αρχιερέα μας Ιησού για να λάβουμε χάρη και έλεος. Σε κάθε πρόβλημά μας, θα πηγαίνουμε **απευθείας** στο μόνο μεσίτη μας και αρχιερέα μας Ιησού Χριστό, οι άνθρωποι που ήσαν μεσίτες (ιερείς) έπαυσαν πλέον να έχουν αυτή την υπηρεσία.

(δ) ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΝΤΟΥ και ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΣΕ ΝΑΟΥΣ: Εφόσον το καταπέτασμα του επίγειου Ναού σκίστηκε, τώρα μπορούμε να λατρεύουμε τον Θεό ΠΑΝΤΟΥ, όπου και αν βρισκόμαστε και όχι μόνο μέσα στα άγια των αγίων του Ναού. Αυτό ακριβώς είπε ο Ιησούς στη γυναίκα Σαμαρείτισσα, που την συνάντησε στο πηγάδι της

Σιχάρ: «*Πλην έρχεται ώρα, και ήδη είναι, ότε οι αληθινοί προσκυνηταί θέλουν προσκυνήσει τον Πατέρα εν πνεύματι και αληθεία· διότι ο Πατήρ τοιούτους ζητεί τους προσκυνούντας Αυτόν. Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑ και οι προσκυνούντες Αυτόν εν πνεύματι και αληθεία· πρέπει να προσκυνούν*» (Ιωάννης 4/4:23-24). Σήμερα δεν έχουμε μόνο **ΕΝΑ** ναό, όπως ήταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά έχουμε **ΠΟΛΛΟΥΣ** ναούς, που είναι όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί, γιατί ο Λόγος του Θεού λέγει ότι το σώμα μας είναι «*ναός του Θεού του ζώοντος*» (βλέπε: Α' Κορινθίους 7/3:16-17, ζ':19, Β' Κορινθίους ζ'/6:16, Εφεσίου Β/2:21-22, Εβραίους 7/3:6).

(ε) Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΝΙΚΗΘΗΚΕ: Με την ανάσταση του Ιησού, ο θάνατος για τον πιστό νικήθηκε, έχασε το κεντρί του, έχασε τη δύναμή του. Ο απόστολος Παύλος αναφωνεί με φωνή θριαμβευτική: «*Που (είναι) θάνατε το ΚΕΝΤΡΟ σου, που (είναι) Άδη η ΝΙΚΗ σου. Το δε κέντρον του θανάτου (είναι) η αμαρτία*» (βλ. Α' Κορινθίους 15/15:55-56). Ο Ιησούς νίκησε το θάνατο, αναμάρτητος ο ίδιος πήγε στον Άδη για τις ΔΙΚΕΣ ΜΟΥ και τις ΔΙΚΕΣ ΣΟΥ αμαρτίες, αλλά ο Άδης δεν μπόρεσε να κρατήσει μέσα στους κόλπους του τον Δίκαιο ανάμεσα στους αδίκους, γι' αυτό ο Ιησούς έσπασε και σύντριψε τις πύλες του Άδη και εξήλθε (αναστήθηκε) Νικητής. Ο θάνατος έχασε τη δύναμή του, γι' αυτό ο Παύλος ομολογούσε «*για μένα το ΝΑ ΖΩ είναι ο Χριστός και το ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ είναι κέρδος*» (Φιλιππησίους Α/1:21). Αυτή είναι η ευλογημένη προσμονή του πιστού και αυτό είναι το ΚΕΡΔΟΣ του, το να φύγει από τη ζωή αυτή για να συναντήσει τον Κύριό Του Ιησού, που πέθανε Αυτός στη δική του θέση.

(στ) Ο ΚΑΘΕ ΠΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ: Όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί στην περίοδο της Καινής Διαθήκης είναι ενώπιον του Θεού «ιερείς» και δεν υπάρχει πλέον «ειδική τάξη ιερέων», όπως συνέβαινε στην Παλαιά Διαθήκη. Στην Αποκάλυψη Α/1:6 γράφει «*και εποίησεν ημάς ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ, ιερείς τω Θεώ και Πατρί Αυτού*» (αρχαίο κείμενο), ο Κύριος Ιησούς όλους τους πιστούς μας έκαμε "**βασιλεία**" επάνω στην οποία Εκείνος βασιλεύει. Είμαστε η βασιλεία Του, αλλά μας έκανε και "**ιερείς**" Του.

Ένδοξη θέση ενώπιον του Θεού, ο κάθε πιστός είναι ΙΕΡΕΑΣ ενώπιόν Του, χωρίς πλέον να θυσιάζει ζώα, όπως έκαναν οι ιερείς

στην Παλαιά Διαθήκη, γιατί τώρα θυσιάστηκε "άπαξ" ο άμωμος Α-μνός του Θεού. **"Ιερέας"** στα Ελληνικά σημαίνει **"μεσίτης"** και θα ρωτήσει κάποιος εύλογα: «Τι μεσίτες είναι οι πιστοί στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, αφού ο Ιησούς είναι ο "ΕΙΣ" (ο ΕΝΑΣ) μεσίτης και αυτό στην Α' Τιμόθεου Β/2:5 ο Λόγος του Θεού το αναφέρει ρητά: "ΕΙΣ μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπου;" Ποια λοιπόν είναι η διακονία του πιστού;»

Την απάντηση τη δίνει ο απόστολος Παύλος, που στην Β' Κορινθίους Ε/5:18-20 γράφει ότι ο Θεός *«διήλλαξεν (συμφιλίωσε) ημάς προς εαυτόν δια του Ιησού Χριστού και έδωκεν εις ημάς ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΛΛΑΓΗΣκαι ενεπιστεύθη εις ημάς ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΛΛΑΓΗΣ»*. Ο Ιησούς, σαν μεσίτης που είναι ο ίδιος, μας συμφιλίωσε με τον Πατέρα Θεό και εμείς με τη σειρά μας, σαν λυτρωμένα παιδιά Του, προσευχόμαστε για τη συμφιλίωση του κόσμου με τον σωτήρα Ιησού. Δεν σώζουμε εμείς τον αμαρτωλό άνθρωπο, γιατί δεν πεθάναμε εμείς στη θέση του, αλλά προσευχόμαστε αυτός να ανοίξει την καρδιά του και να δεχτεί το **μόνο μεσίτη** μεταξύ ΘΕΟΥ και ΑΝΘΡΩΠΩΝ, τον Κύριο Ιησού, γιατί μόνον ο Ιησούς **μετείχε και των 2 φύσεων**, ήταν και τέλειος ως άνθρωπος και τέλειος ως προς τη θεία Του φύση, καθόσον μέσα Του κατοικούσε *«παν το πλήρωμα της θεότητας του Πατέρα...»* (Κολοσσαείς Α/1:19 και Β/2:9).

Μόνο ο Ιησούς Χριστός σώζει, εμείς είμαστε πρέσβεις του Ιησού εδώ στη Γη, πρεσβεύουμε γι' αυτούς που χάνονται: *«Υπέρ του Χριστού λοιπόν είμεθα πρέσβεις, ως εάν σας παρεκάλει ο Θεός δι' ημών· δεόμεθα λοιπόν υπέρ του Χριστού, διαλλάγητε προς τον Θεόν»* (Β' Κορινθίους Ε/5:20). Είμαστε λοιπόν ενώπιον του Θεού ΙΕΡΕΙΣ, αλλά όμως δεν είμαστε όλοι ενώπιόν Του «απόστολοι, ή προφήτες, ή ευαγγελιστές, ή ποιμένες, ή διδάσκαλοι» (βλ. Εφεσίους Δ/4:11, Α' Κορινθίους ΙΒ/12:28, Ρωμαίους ΙΒ/12:6-8), γιατί αυτά είναι χαρίσματα που δίνει το άγιο Πνεύμα του Θεού μέσα στην εκκλησία. Κεφαλή (εξουσία) της εκκλησίας είναι ο Ιησούς, εμείς οι πιστοί είμαστε τα μέλη της εκκλησίας, όπου με τα διάφορα χαρίσματα του Πνεύματος εργαζόμαστε για την οικοδομή του σώματος της εκκλησίας και για την τελειοποίηση των αγίων.

Ο Ιησούς είναι ο Κύριος και ο βασιλιάς του σώματος της εκκλησίας, εμείς είμαστε οι "ιερείς" Του. Κανένας απόστολος ή μαθη-

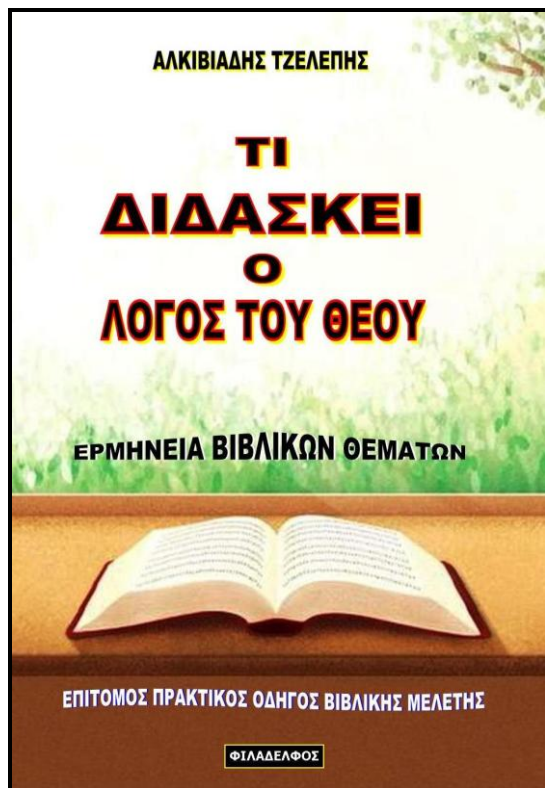
τής του Ιησού, κατά τους δύο πρώτους μετά Χριστό αιώνες δεν πήρε τον τίτλο του ιερέα σαν "ειδική" διακονία μέσα στο σώμα της εκκλησίας. Ο θεσμός της ειδικής τάξης των ιερέων (του ιερατείου), όπως ήταν στην Παλαιά Διαθήκη, εισήχθη από τον 3ο μ.Χ. αιώνα από τους "πατέρες" της τότε εκκλησίας και έτσι αντί να υπάρχει η **ΓΕΝΙΚΗ ΙΕΡΟΣΥΝΗ όλων των πιστών**, σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού για το λαό Του (βλ. Α' Πέτρου Β/2:9-10, Αποκάλυψη Α/1:6, Ε/5:10, Ιωάννης ΙΖ/17:19, Β' Τιμόθεου Α/1:9, Α' Κορινθίους Γ/3:17), δημιουργήθηκε μια **ΕΙΔΙΚΗ ΙΕΡΟΣΥΝΗ που είναι προνόμιο μερικών ανθρώπων** να μπορούν να πλησιάζουν τον Θεό και οι άλλοι να "εξαρτώνται" από αυτούς.

Ο Ιησούς γεφύρωσε το χάσμα που χώριζε τον αμαρτωλό άνθρωπο από τον Θεό, ο Ιησούς γκρέμισε τον "τοίχο" που χώριζε τον άνθρωπο από τον Θεό. Τώρα μπορούμε να μπούμε μέσα στα ουράνια άγια των αγίων καλυμμένοι με το αίμα της θυσίας του Ιησού και μπαίνοντας μέσα, να προσφέρουμε θυσίες ευπρόσδεκτους στον Θεό, δεν χρειάζεται πλέον το αίμα των ζώων για να καλύψει τις αμαρτίες μας, γιατί το έργο αυτό έγινε μια για ΠΑΝΤΑ με την "άπαξ" θυσία του Ιησού στον Γολγοθά. Για 1500 περίπου χρόνια το κατάρπτασμα χώριζε τον ΑΜΑΡΤΩΛΟ άνθρωπο από τον ΑΓΙΟ Θεό, αλλά ο Ιησούς Χριστός με το θάνατό Του έσκισε το καταπέτασμα και έφερε την ποθητή ένωση του ανθρώπου με τον Θεό. Σε Αυτόν ανήκει όλη η δόξα, η τιμή και η λατρεία.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

- (01) «ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ», Αλκιβιάδη Τζελέπη (εκδόσεις "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - 1992").
- (02) «ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ», Αλκιβ. Τζελέπη, εκδόσεις "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ".
- (03) CD 049 - «ΠΕΘΑΝΕ ΓΙΑ ΣΕΝΑ - Ησαΐας ΝΓ/53» (ομιλητής Αλκιβ. Τζελέπης).
- (04) CD 100 - «Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ» (ομιλητής Αλκιβιάδης Τζελέπης).
- (05) «ΤΑ ΑΝΑΠΟΔΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ» - Στυλιανού Χαραλαμπίκη (έκδ.1971)
- (06) «ΠΕΘΑΝΕ ΓΙΑ ΣΕΝΑ» - Gien Karssen - Εκδόσεις "ο ΛΟΓΟΣ".

... / / / ...

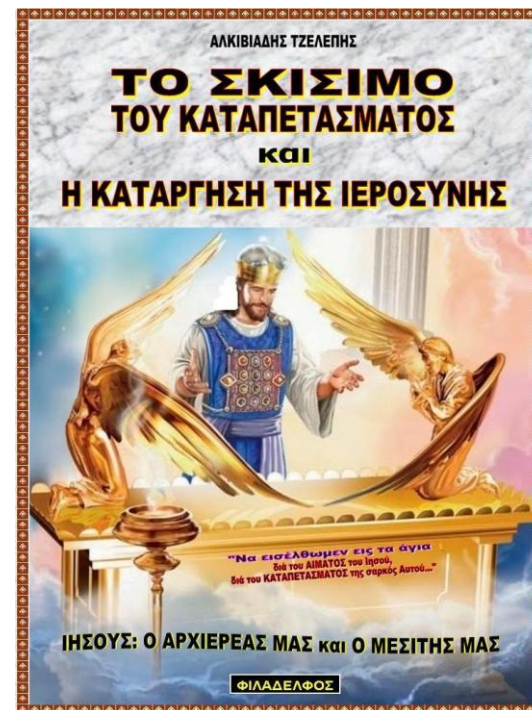

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 40 - 1

Α' έκδοση: 05/1992 ❖ Ε' έκδοση: 2022 (βελτιωμένη)

Σελίδες 608

- **Ένας** πολύτιμος **ΟΔΗΓΟΣ - ΒΟΗΘΗΜΑ** για εργάτες Ευαγγελίου, Θεολόγους, δασκάλους Κυριακών (κατηχητικών) Σχολείων, κήρυκες του Λόγου του Θεού, εκπαιδευτικούς, κλπ., αλλά και για κάθε ειλικρινή ερευνητή του Λόγου του Θεού, της Αγίας Γραφής.
- **Ένα** **ΕΠΙΤΟΜΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ**, που περιέχει αυτοτελή θέματα, τα οποία αναλύονται με σύντομο, απλό και κατανοητό τρόπο και περιλαμβάνουν πολλές αναφορές εδαφίων και περικοπών της Αγίας Γραφής.
- **Ένα** κατάλληλο βοήθημα για αρχάριους και για προχωρημένους στη μελέτη της Αγίας Γραφής.
- Περιλαμβάνει **ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ** και **ΠΙΝΑΚΕΣ**.

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 27 - 2

Α' έκδοση: 01/1992 ❖ Β' έκδοση: 01/2018

Σελίδες 84

Το βιβλίο αυτό παρουσιάζει τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, ως τον μοναδικό ΜΕΣΙΤΗ μας μεταξύ Θεού και ανθρώπων (Α' Τιμόθεου Β/2:5), είναι ο μοναδικός ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ μας στον ουρανό. Πρόκειται για μια πολύ απλή και κατανοητή παρουσίαση της ιεροσύνης του αναστημένου και ένδοξου Κυρίου Ιησού που κάθεται μέσα στο θρόνο του Πατέρα (Αποκάλυψη Γ/3:21) και μεσιτεύει για μας.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ:

Το σκίσιμο του καταπετάσματος και το ιερατείο - Εξομολόγηση σε Θεό ή σε ανθρώπους; - Προσκύνηση αγίων και αγγέλων - Προσκύνηση εικόνων και γλυπτών - ΙΗΣΟΥΣ: Το υπέρ παν όνομα.

Το βιβλίο αυτό, μαζί με τα βιβλία «ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» και «ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ» αποτελούν μια θαυμαστή ενότητα. Αν και το κάθε βιβλίο είναι αυτοτελές, το ένα συμπληρώνει το άλλο.

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

Συγγραφέας: Αλκιβιάδης Τζελέπης

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (31 Βιβλικά θέματα - 5η έκδοση 2022)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ εσχατολογικό (7η έκδοση 2021)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεση Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Αλκιβιάδη Τζελέπη)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (με σκίτσα)
17. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΙΑ (το 3ο μέρος του βιβλίου 17)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ - Η ημέρα του Κυρίου (έκδοση βελτιωμένη)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ - Η Θεότητά του Ιησού Χριστού
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «Ψάλλτε ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 1390 ύμνοι - έκδοση 2023)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο θεολογίας - 16 θέματα)
31. ΥΜΝΟΙ ΓΕΝΝΗΣΗΣ ΙΗΣΟΥ - Τραγούδια και Ύμνοι (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ (συνοπτική παρουσίαση)
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
- 37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ από την ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ μέχρι ΣΗΜΕΡΑ /ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ και ΜΟΝΟΘΕΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖΩΟΦΙΛΙΑ και ΖΩΟΛΑΤΡΕΙΑ - Φιλόζωος ή Φιλάνθρωπος;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ - προφητική & ερμηνευτική μελέτη
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητείες - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
44. ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Δέκατα και προσφορές (1η έκδοση 2022)
45. ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ - Επιθανάτιες εμπειρίες (Γ. Γαρέλης -2η έκδοση)

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

"νέος ΒΑΜΒΑΣ απλοποιημένος - ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

Για την εύκολη κατανόηση της γλώσσας της Αγίας Γραφής χρησιμοποιείται σε **νέα απλοποιημένη μορφή** το κείμενο της μετάφρασης του αρχιμανδρίτη **Νεόφυτου Βάμβα**, όπου **ΜΟΝΟ λέξεις** του κειμένου μεταφράζονται στη δημοτική. Είναι μία καινοτομία των εκδόσεων "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" και πρόκειται για έναν **εξάιρετο συνδυασμό** της **ΑΠΛΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΣ** με τη **ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ**, όπου υπερिσχύει η καθαρεύουσα (**συντομογραφικά "νβφ"**).

Όλα τα βιβλία των εκδόσεων "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" έχουν αναρτηθεί σε αρχεία pdf στις παρακάτω 2 ηλεκτρονικές διευθύνσεις:

- 1) **S I T E:** www.AlkiviadisFiladelfos.com
- 2) **F A C E B O O K:** "**βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ**"